

SAMOUPRAVA

GLASILO ŽUPANSKE ZVEZE V LJUBLJANI

Štev. 4

April 1933

Leto I

R. M.

Zakon o upravnem postopku

(Nadaljevanje)

Roki

Roki v smislu Z. U. P. so časovna razdobja, v katerih je treba izvršiti kako pravdno dejanje. Take roke vsebujejo pogosto poedini upravni predpisi sami, ima pa jih nekaj tudi Z. U. P., n. pr. roke za pritožbo, za ugovor, za izvršitev z odločbo naložene storitve, za postavitev v prejšnji stan itd.

Pri rokih je treba razločevati 1. roke, ki so glede dolgoti natančno določeni, in roke, katerih dolgoti določi od primera do primera oblastvo samo, in 2. roke, ki so določeni po dnevih, tednih, mesecih in letih.

Vsem tem vrstam rokov je skupno, da njihovega začetka in teka ne ovirajo nedelje in prazniki, in da pade zadnji dan roka vedno na delavnik, če tudi bi se s tem mogoče glede dolgoti točno določeni rok podaljšal. Če namreč pade zadnji dan roka na nedeljo ali praznik, ta dan ozir., če jih je več skupaj, ti dnevi ne štejejo v rok. Letošnji Božič pade n. pr. na ponedeljek, v torek 26. decembra pa je praznik. Če bi kdo prejel dne 9. decembra 1933 odločbo, proti kateri je dopustna pritožba v 15 dneh, je prvi dan roka 10. december v nedeljo, ker tak dan ne ovira začetka roka, zadnji dan pa bi bil v nedeljo, dne 24. decembra 1933. Ker nedelja na koncu roka ne šteje, istotako tudi ne praznika dne 25. in 26. decembra 1933, bi bila po navedenem zadnji dan za pritožbo šele sreda dne 27. decembra 1933 in bi se tedaj 15dnevni pritožbeni rok podaljšal za cele 3 dni.

Kateri dnevi veljajo po Z. U. P. za praznike, je v smislu § 62. določeno z uredbo o praznikih od 31. oktobra 1931, ki je izšla v »Službenem listu« pod št. 541/72.

Sicer pa velja za posamezne vrste rokov še sledeče:

Pri rokih, ki so določeni p o d n e v i h, n. pr. pri roku 8 ali 14 ali 15 itd. dni, ne šteje v rok dan, na katerega pade trenutek ali dogodek, po katerem je treba računati začetek roka. Največkrat bo to vročitev uradnega spisa, ki vsebuje kak nalog, odločbo ali slično, proti kateremu je dopustna pritožba. Potemtakem dan vročitve ne šteje v rok, pač pa začne teči rok s prvim prihodnjim dnevom, pa naj bo to delavnik, nedelja ali praznik.

Roki, določeni po tednih, mesecih ali letih, se končujejo s potekom onega dne v poslednjem tednu ali mesecu, ki se ujema po imenu in številki z dnem, ko se je rok začel, če tega dneva v poslednjem mesecu ni, pa ko poteče zadnji dan tega meseca. Na pr.: rok 2 tednov, ki se je začel v torek, neha po dveh tednih zopet v torek, rok 3 mesecev, ki je začel teči 15. v mesecu, neha po 3 mesecih dne 15. v mesecu, 1 mesečni rok, ki je začel teči dne 31. januarja, neha dne 28. ozir. v prestopnih letih dne 29. februarja, ker februar nima več dni in rok 3 let, ki se je začel dne 25. aprila 1926, dne 25. aprila 1929 — to pa seveda le tedaj, če ta računsko določeni zadnji dan ni nedelja ali praznik, ker prihaja potem, kakor zgoraj omenjeno, kot zadnji dan v poštev šele prvi delavnik.

Pri rokih je še omeniti, da oblastvo rokov, ki so določeni z zakonom ali uredbo, ne sme podaljšati, pač pa je to dopustno pri rokih, ki jih določa ono samo in da se smejo vloge, vezane na rok, predati z veljavnostjo, kakor da bi se vročile oblastvu samemu, tudi še zadnji dan roka na pošto, vendar morajo biti priporočene, da se mora točno videti, kdaj so predane, česar pri navadnih pošilkah ni mogoče.

Vzdrževanje reda pri postopku in kazni za kršitve reda in radi objesi

V nepobitno korist postopka samega in seveda prizadetih je, da se vrši oblastveno poslovanje v miru in redu in da se pri njem organi in sodelujoči medsebojno podpirajo, v nobenem primeru pa ne ovirajo ali celo žalijo in napadajo. V tem oziru imajo oblastveni organi predpise v službenih navodilih, za osebe, ki imajo posla z oblastmi, pa je ta dolžnost urejena v §§ 65. do 68. Z. U. P.

Po teh določilih sme oblastveni organ osebe, ki motijo poslovanje, opominjati na red, če pa to ne zaleže, tudi odstraniti, vendar je to pri osebi, ki se udeležuje postopanja, dopustno šele tedaj, ko je bila poprej posvarjena in ji je bilo zažugano, da bo odstranjena; če pa je ta oseba celo stranka, pa se jo mora še pozvati, da si postavi poprej pooblaščenca, sicer stori to za njo

oblastvo, kadar misli, da mora biti odstranjena stranka pri daljnjem poslovanju zastopana.

Večje nedostojnosti in težje kršitve reda se morajo poleg tega, da se oseba odstrani, kaznovati tudi še z globo od 10 Din do 500 Din ozir. ob nezmožnosti plačila z zaporom do 10 dni, morejo pa se kršitve preganjati tudi še disciplinsko, kadar je krivec n. pr. kak javni uslužbenec in pa po kazenskem zakonu.

Iste kazni je mogoče naložiti tudi onim, ki v pisemenih vlogah žalijo ali oblastvo samo ali njegove organe ali osebe, ki se udeležujejo postopka, pa tudi one, ki iz očitvidne nagajivosti in kljub svaritvi povzročajo oblastveno poslovanje ali pa ga hočejo zavlačevati. Seveda je pri vseh teh kaznih vpoštevati, da so mišljene le kot skrajno sredstvo za vzdrževanje reda in da jih je treba le zmerno in s previdnostjo uporabljati ter jih ne nalagati osebam, ki v svoji temperamentnosti malo vzkipe.

Izrekanje kazni radi kršitve reda je pridržana občepравниh oblastvom I. stopnje. Občine, pri katerih s dogodi takšna kršitev, se morajo vsled tega obrniti s svojo ovadbo nanje, imajo pa pravico, da se naložena in izterjana globa vplača v prid njihove blagajne.

Z določbami o vzdrževanju reda končuje Z. U. P. svoje splošne določbe in prehaja v svojim drugem poglavju k postopanju samem.

Postopanje do glavne odločbe prve stopnje

Splošna načela

Glede uvedbe postopanja je sprejel Z. U. P. načelo, da se to postopanje uvede uradoma, če ni ali po bistvu stvari ali po pravnih predpisih potreben izrečen strankin predlog. Če tedaj kdo želi imeti orožni list ali gostilniško ali kako drugo obrtno pravico itd., mora napraviti prošnjo, če pa gre za stvari, ki se tičejo javnih koristi ali občeprajne, javnega miru, varnosti in reda, varnosti prometa, zdravja ljudi in živali in za druge slične splošno važne zadeve, tedaj bo dolžnost občeprajnih oblastev, da sama povzamejo ureditev zadeve in sama uvedejo postopek.

Postopek do glavne odločbe prve stopnje ima nalogo, da vsestransko in točno pripravi material, potreben za izdajo odločbe. V njem se zaslišujejo stranke in udeleženci, priče in izvedenci, se izvajajo dokazi in po potrebi tudi ogledi na mestu samem, skratka v njem se vrše poizvedovanja v zadevi, vsled česar se ta del celotnega postopka imenuje poizvedovalno postopanje. To postopanje je načeloma potrebno v vsakem primeru izvesti,

odpasti more le tedaj, če je 1. stanje stvari že dovolj dognano in ni več potrebno zasliševati strank, n. pr. če je pri prošnji za orožni list stranka znana kot samoupravna, zanesljiva in orožja potrebna itd. in 2. če gre za ukrepe, ki jih radi javnih koristi ni mogoče odlagati, n. pr. če gre za ukrepe ob požaru ali ob izbruhu nevarnih nalezljivih bolezni, ker tedaj za zamudno poizvedovanje oziroma vsaj za podrobnejše poizvedovanje navadno ne bo časa. Vendar pa je potrebno, da se taki primeri čim najbolj mogoče omeje, ker je nevarno izrekači odločbe na podlagi dejanskega stanja, ki ni dovolj razčiščeno in ker je mogoče tako odločbo na lahek način spraviti s sveta z ugovorom proti njej po § 111. tekom 15dnevnega roka.

Kako naj se postopa pri poizvedovalnem postopanju, kaj naj se dožene, kateri dokazi naj se izvedejo in po kateri vrsti, določa seveda, če to ni posebej predpisano, upravno oblastvo, kateremu tedaj pripada t. zv. materialno in formalno vodstvo postopanja. Oblastvo pa je dolžno, da pri tem posluje kar najbolj smotreno, hitro, enostavno in poceni, obratno pa pazi, da se ne načenjajo vprašanja, ki ne spadajo k stvari ali ki vsaj niso bistvena in bi mogla postopanje komplicirati in zavleči. To bo mogel oblastveni organ doseči le tedaj, če temeljito pozna predpise, ki urejajo zadevo samo in predpise o postopku, zraven pa se vestno poglubi v predmet, ki ga obravnava.

Predhodno (prejudicijelno) vprašanje

Pri poizvedovanju o zadevi bo oblastvo dostikrat naletelo na vprašanje, ki je sicer del celotnega stanja stvari, za sebe pa samostojna pravna celota, brez katere se zadeva, ki se obravnava, ne da rešiti, in ki spada v pristojnost kakega drugega oblastva. Tako se more n. pr. pri obravnavanju vprašanja domovinske pristojnosti pri občini ali sreskem načelstvu pojaviti dvom o državljanstvu dotične osebe. Razčiščenje državljanskega stanja je v tem primeru predhodno vprašanje; predno se ono ne reši, se o domovinstvu ne more dokončno odločiti, je pa to vprašanje za sebe celota in spada v pristojnost banske uprave ozir. ministrstva. Šele ko eno od teh dveh oblastev odloči, da je oseba državljan ali ne, se more postopanje o njenem domovinstvu pri občini ozir. sreskem načelstvu dokončati. Ali: nekdo prosi pri občini za gradbeno dovoljenje za hišo na izvestnem zemljišču, pri komisiji na mestu samem pa se pokaže, da si lasti to zemljišče še kaka druga oseba, vsled tega občini ni mogoče izdati odločbe o prošnji, dokler se vprašanje lastnine glede spornega zemljišča ne razčisti. Za ta posel pa je

pristojno redno sodišče in ne občina, za katero je v tem primeru vprašanje lastnine predhodno vprašanje.

S takimi predhodnimi vprašanji je mogoče po Z. U. P. postopati na več načinov in sicer:

1. Če se je predhodno vprašanje že prej pojavilo in se obravnava pred pristojnim oblastvom, v gornjih primerih: državljansko vprašanje pri banski upravi ozir. ministrstvu, vprašanje lastnine pri rednem sodišču, tedaj se postopanje v glavni stvari, v gornjih primerih: domovinsko postopanje pri občini ozir. sreškem načelstvu, gradbeno postopanje pri občini, prekine, dokler se predhodno vprašanje ne reši pri pristojnem oblastvu; ko pa se to izvrši, vzame oblastvo, ki je postopanje prekinilo, odločbo o predhodnem vprašanju z drugimi, lastnimi rezultati poizvedb vred za podlago svoji rešitvi v glavni stvari.

2. Če se predhodno vprašanje pri pristojnem oblastvu še ne bi n a č e l o, tedaj sta odprti dve poti: ali se prvič naloži stranki, da sproži rešitev predhodnega vprašanja pri pristojnem oblastvu, postopanje v glavni stvari pa se prekine kakor pod 1. povedano, ali pa more oblastvo, če tudi sicer za to ni poklicano, samo rešiti predhodno vprašanje in za njim glavno stvar. Vendar pa sme predhodno vprašanje rešiti samo tedaj, če mu to po kakem pravnem predpisu ni izrecno prepovedano. Ta druga pot pa ni priporočljiva; mogoče je namreč, da se zadeva, ki si je rešila kot predhodno vprašanje, naknadno spravi pred pristojno oblastvo in da jo to oblastvo reši drugače, kot jo je rešilo prvo, n e p r i s t o j n o oblastvo. V takem primeru je podan po § 128., točka 4., Z. U. P. razlog za obnovo postopka, ki bi se morala dovoliti in je zato tako v interesu oblastva kakor v interesu strank, da se prepusti reševanje predhodnih vprašanj, če le okolščine dopuščajo, vedno pristojnim oblastvom in s postopanjem v glavni stvari počaka, dokler se ne rešijo. (Nadaljevanje prihodnjic)

Dr. A. B.

Cestna policija

(Osnutki novih uredb)

V povojni dobi postaja novelizacija in modernizacija naše cestno-policijske zakonodaje vedno bolj pereča zadeva. Zlasti se ta potreba občuti v naših mestih, kjer veljajo še docela anahronistični cestno-policijski predpisi; saj so bili ti cestno-policijski redi uveljavljeni v časih, ko še ni bilo ne avtomobilov, ne motociklov,

ne aeroplanov, ne električne železnice, ne gramofonov in ne radia, skratka vsa moderna prometna sredstva in nekatere druge splošno uvedene pridobitve moderne dobe v teh cestno policijskih predpisih niso upoštevane. Jasno je, da to stanje v nekem pogledu ogroža varnost osebe in prometa in da je v interesu javne varnosti, čistote in reda potrebno, uveljaviti čimpreje v vseh teh pogledih nove zakonite predpise.

Ljubljana, kjer se je po prevratu razvil cestni promet v nenavadni meri (saj se je izza rojstva veljavnega cestno-policijskega reda ljubljansko prebivalstvo malone potrojilo), občuti izmed vseh naših mest te nedostatke najbolj močno. Cestno-policijski red za mesto Ljubljano je bil sprejet v seji občinskega sveta ljubljanskega 10. septembra 1897. Ta cestno-policijski red ne pozna modernih prometnih sredstev, je pa zastarel tudi v mnogih drugih ozirih.

Zato je naravno, da je dal občinski svet v seji 25. septembra 1930 pobudo s posebnim predlogom, da naj se izdela nov cestno-policijski red za Ljubljano. Takoj nato je odredila banska uprava, ki je naglo uvidela nujnost tega predloga, naj mestno načelstvo v Ljubljani sporazumno z upravo policije v Ljubljani izdela osnutek novega cestno-policijskega reda za Ljubljano. Ta cestno-policijski red pa naj bi veljal ne le za mestni okoliš, temveč za pomerij policijske uprave ljubljanske (torej tudi za Vič, Moste in Zgornjo Šiško) ali za bodočo Veliko Ljubljano.

Osnutek, ki so ga izdelali referenti policijske direkcije in mestnega načelstva v Ljubljani, je bil osnovan na starem (še vedno veljavnem) cestno-policijskem redu ljubljanskem iz leta 1897, iz katerega so bila privzeta vsa ona določila, ki niso zastarela. Poleg tega pa so bila vnešena v osnutek najvažnejša določila uredbe o zaščiti javnih cest in varnosti prometa na njih, Ur. 1. št. 173/64 iz leta 1929, ki je sploh temeljna norma za cestno-policijski promet v državi. Od modernejših cestno-policijskih redov je bil upoštevan pri tej redakciji zlasti brnski, salcburški in precej tudi zagrebški in beograjski cestno-policijski red. Ta elaborat, ki je skušal na eni strani odpraviti iz starega cestno-policijskega reda ljubljanskega glavne stvarne in stilistične anahronizme, na drugi strani pa vnesti vanj norme o prometu z motornimi vozili in upoštevati vse druge novejšje činitelje, s katerimi mora cestna policija računati, je bil nato predložen banski upravi.

Banska uprava pa je postavila reformo cestno-policijske zakonodaje, ki naj bi se bila po prvotnem načrtu tikala samo mesta Ljubljane, na mnogo širšo podlago. Sklenila je namreč izdati uredbo, ki bi veljala za vso Dravsko banovino. Pri tem delu pa se je naglo pokazalo, da ne bi bilo mogoče uveljaviti za kmetijske občine

istih predpisov kot za mesta; saj so cestne razmere v podeželskih krajih mnogo priprostejše, na drugi strani pa mora biti cestna policija v glavnih mestih strožje in v vseh podrobnostih regulirana. Posledica tega je bila, da sta bila pri banski upravi izdelana dva osnutka, ki ju je tekom lanske pomladi več tednov pilila in izpopolnjevala anketna komisija, v kateri so bili poleg zastopnikov banske uprave, mestnih občin, zastopniki avtomobilizma, železnice, električne cestne železnice, policije ter gradbenih in zdravstvenih oblastev. Tako predelana osnutka bosta, kakor upamo, v doglednem času kot banski uredbi obelodanjena ter bosta izpolnila občutne vrzeli, ki jih izkazuje sedanja cestno-polijska zakonodaja.

S tema dvema osnutkoma se bomo v naslednjem bavili in si nekoliko podrobneje ogledali zlasti ona določila, ki predstavljajo novosti v naših cestno-polijskih predpisih.

Kakor že omenjeno, so različne cestne razmere v naših mestnih občinah na eni in naših podeželskih občinah, trgih in vaseh na drugi strani nagnile naredbodajalca, da je dal izdelati dva osnutka, ki se medsebojno izpopolnjujeta in sicer na ta način, da naj bi veljala prva splošna uredba za vso Dravsko banovino (podeželske kraje in mesta), druga naredba pa le za policijske okoliše mest Ljubljane, Maribora, Celja in Ptujja.

Splošna naredba se bavi uvodoma z zaščito javnih cest, ki morajo biti v brezhibnem stanju, ako naj se na njih redno in nemoteno vrši promet, ki ga je razvoj avtomobilizma tako znatno povečal. Tako se radi preglednosti cest in povečanja varnosti na njih odreja, da žive meje in nasadi, pa tudi material ob cestah ne sme segati preko 1'50 m v višino; tudi ne smejo ograje in druge naprave v razdalji 50 m od železniških križišč zastirati preglednosti ovinkov in križišč. Drevje ne sme viseti na cesto. Orati se sme blizu ceste samo vzporedno z njo, ne pa proti cestišču. V gotovi bližini ceste so prepovedane ograje iz bodečih žic. Voda se ne sme odvajati tako, da bi tekla na cesto. Gradbe se smejo postavljati najbližje do 4 m od cestnega zemljišča. Obstoječi nedostatki, ki nasprotujejo tem predpisom, se morajo v izvestnem roku po uveljavljenju te uredbe odpraviti.

Glede uporabe javnih cest velja temeljno pravilo, da je voznišče namenjeno načelno za vozila, hodniki za pešce. Izjeme so v izrednih primerih dovoljene, toda le na izrecno odredbo pristojnega oblastva (n. pr. za bicikliste). Med splošnimi pravili, ki naj veljajo za vsa vozila, navaja osnutek primere, kje je na mestu posebno previdna vožnja: Na nepreglednih mestih, križiščih, pri vhodih in izhodih iz ozkih ulic, na mostovih, pred železniškimi prelazi, pa

tudi na zelo prometnih krajih, pred zelo obiskanimi poslopji (šolami, cerkvami, bolnicami itd.) ter ob posebnih prilikah (pri procesijah, sprevodih, pogrebih itd.).

Radi preprečitve nesreč se za vsa vozila obvezno odreja, da je prepovedano rezati ovinke; vozilo mora vedno ostati na desni strani in mora, kadar zavozí v ulico na levi strani, zapeljati v velikem loku v to smer. Pri prehitevanju in obračanju je potrebna posebna previdnost. Istotako je postajanje prepovedano povsod tam, kjer bi bilo lahko nevarno (na železniških križiščih, ostrih ovinkih, na levi strani ceste itd.) ali pa bi oviralo promet (pred vhodi v poslopja, na ozkih cestah itd.). — Na križiščih ima prednost vozilo, ki pride po glavni cesti, pred onim, ki pride iz stranskih cest, dvorišč, vež itd. Pri enakovrstnih cestah ima prednost vozilo, ki pride z desne strani. Vedno imajo prednost pred ostalimi vozili tramvaj, gasilski in reševalni vozovi. — Postopanje pri železniških prelazih je urejeno v smislu § 119 zakona o železnicah javnega prometa; vozač mora pred prehodom čez železnico tam, kjer ni zapornic, ustaviti voz in se prepričati, če ne prihaja vlak. Ob nezgodah mora vozač nuditi poškodovancem prvo pomoč in jih eventualno prepeljati v bolnico, odnosno ob nezgodah prijaviti slučaj najbližjim pristojnim oblastvom. — Vaje v vožnjah in poskusne vožnje so dovoljene le na manj prometnih cestah in pod strokovnim vodstvom. — Dirke se pripuščajo samo z izrecnim dovoljenjem banske uprave in v krajih in času, ko in kjer ni oviran redni cestni promet. — Nadzorstvo nad prometom izvajajo orožništvo, cestni nadzorni organi, ter državni in občinski varnostni stražniki; vsem tem organom se morajo vozači pokoravati, ustaviti vozila na njih zahtevo ter jim dati vsako pojasnilo.

Pravkar navedeni predpisi se tičejo vozil sploh. Nato se vrste določila za posamezne vrste vozil. Tu so predvsem vprežna vozila. »Vozniki morajo voziti s toliko spretnostjo in previdnostjo, da morejo vprego ali vozilo obvladati ob vsakem primeru, ki ga morejo predvideti ob zadostni pazljivosti, spretnosti in prisotnosti duha.« Dalje nalaga osnutek vozniku treznost in mu prepoveduje spanje na vozu, pokanje z bičem in druge take običajne razvade. Brzina, ki jo smejo doseči vprežna vozila v naseljenih krajih in kopališčih, je ista kot je dovoljena za avtomobile (torej največ 15 km na uro). — Vsa tovorna vprežna vozila morajo imeti tablice, na katerih mora biti označeno lastnikovo rodbinsko in krstno ime, občina in hišna številka; poleg tega se mora vpisati vsako vozilo v register, ki ga vodijo občine. Fijakarski vozovi in bicikli morajo imeti uradno izdane tablice z registrsko številko, znakom banovine in sreza (pol. okoliša). (Nadaljevanje prihodnjič)

A. R—k

Občinske takse

Po uredbi o pobiranju občinskih taks, objavljeni v 3. številki »Samouprave« z dne 19. januarja 1929 pod št. 12, ter enaki uredbi, objavljeni v 9. številki »Samouprave« z dne 26. oktobra 1929 pod št. 31, kateri uredbi imata obvezno moč od dne 1. januarja 1929, oziroma 1. januarja 1930, ter sta veljavni še danes, more vsaka politična občina Dravske banovine po sklepu svojega občinskega sveta ali odbora pobirati za svojo blagajno občinske takse.

Tozadevni sklep mora biti v občini objavljen na običajni način, in sicer z izrečno pripombo, da je zoper predmetni sklep dopusten tekem 14 dni priziv na bansko upravo Dravske banovine; prizive je pa vložili pri pristojnem županstvu.

Županstvo predloži nato banski upravi overjen prepis zapisnika seje občinskega odbora ali sveta o predlogu in sklepu glede nove uvedbe občinskih taks, dalje izvorni razglas odborovega sklepa ter vse morebitne prilozbe proti uredbi sploh ali le proti višini te ali one predlagane občinske takse.

Občinske takse, ki jih banska uprava občini končno veljavno dovoli pobirati, je odmeriti za vse prebivalce ene in iste občine v enaki višini in v določenem znesku.

Za primer, da pa hoče občinski odbor te ali one že dovoljene občinske takse zvišati ali znižati, si mora občina na podlagi tozadevnega sklepa občinskega odbora pri banski upravi enako izposlovati novo dovolilo.

Dalje predpisujeta navedeni uredbi, da mora biti v vsakem občinskem uradu na vidnem mestu stalno izobešen seznam vseh občinskih taks, ki jih sme in more pobirati občina.

Razumljivo je torej, da je sploh nedopustno, da bi kaka občina Dravske banovine brez vsake pravne podlage poljubno pobirala katerekoli občinske takse, temveč sme vsaka občina pobirati te takse samo na podlagi predhodnega dovolila banske uprave.

Najkasneje ob izročitvi rešitve, ali kadar kdorkoli ukorišča taksi podvržene pravice, plača prizadeta stranka občini dovoljeno in predpisano takso.

Dalje predpisujeta zgoraj navedeni uredbi, da vsakdo, ki ukorišči taksi zavezane pravice brez dovolitve (sodelovanja) občinskega urada, ali če to po veljavnih predpisih ni bilo potrebno — brez predhodnega naznanila občinskemu uradu —, mora plačati predpisano občinsko takso v dvojnem znesku.

Obe tarifi k zgoraj navedenima uredbama določata n. pr., da moreta mestni občini Ljubljana in Maribor pobirati za vsakega psa v vsakem koledarskem letu občinsko takso v znesku od 50 do 200 Din, vse ostale politične občine Dravske banovine pa smejo pobirati to takso za enako dobo v znesku od 10 do 100 Din.

Samoobsebi umevno so pa vsi psi-čuvaji, privezani ali izpuščeni v ograjenih zaprtih prostorih, glede katerih psov je uradno ugotovljeno, da so neobhodno potrebni za varstvo samotnih posestev, oproščeni vsake občinske takse.

Po navedenih tarifah ne sme torej vsakoletna občinska taksa presegati n. pr. v Ljubljani in Mariboru za psa zneska Din 200.—, nasprotno pa tudi ne sme biti nižja od zneska Din 50.—.

Zato se po odobrenem sklepu ljubljanskega občinskega sveta pobira v Ljubljani za vsakega psa letna občinska taksa v znesku Din 100.—. In ker je v Ljubljani ca. 1100 taksni podvrženih psov, tvori skupna vsota teh letno pobranih taks tudi za ljubljanske razmere čeden dohodek. Z ozirom na dejstvo, da v Ljubljani ne plačujejo občinske takse za pse široke, finančno šibkejše plasti prebivalstva, temveč le gmočno več ali manj dobro podprti lastniki lovskih in luksuznih psov, je obstoječa ljubljanska občinska taksa za pse v vsakem pogledu upravičena, če že ni za današnje ljubljanske razmere morda celo nekaj prenizka.

Po zgoraj navedenih uredbah je lastnik torej dolžan plačati občini za svojega psa predpisano občinsko takso, brez ozira na to, ali ga ima v eni in isti občini celo leto, ali morda samo nekaj časa. Ako ima n. pr. lastnik svojega psa 8 mesecev v kaki podeželski občini, kateri je plačal predpisano letno občinsko takso za psa v znesku Din 30.—, pa ga odvede 9. koledarski mesec v drugo občino, kjer je predpisana letna pasja taksa v znesku Din 100.—, mora lastnik v smislu določil zgoraj navedenih uredb o pobiranju občinskih taks plačati tudi tej drugi občini za svojega psa polno občinsko takso v znesku Din 100.—; to plačilo pa velja le za tekoče koledarsko leto.

Enkratno letno plačilo občinske takse za psa ne velja torej za vse občine Dravske banovine, temveč velja le za pomenj občine, kateri je bila plačana predmetna taksa.

V nasprotnem primeru bi lastniki prijavljali svoje pse občinam, ki pobirajo nizko ali najnižjo pasjo takso. Po plačilu te takse bi pa lastniki odvajali svoje pse v občino svojega stalnega bivališča, katera občina pobira morda višjo pasjo takso: s tem izigravanjem taksnih predpisov bi pa bile slednje občine profizakonito gmočno lahko zelo oškodovane.

Nadalje predpisujeta navedeni uredbi, da mora občinski urad, ki pobira takse, izdajati strankam uradna potrdila o prejemu plačanih taks, katere vsote se stekajo v občinsko blagajno. Vse zaostale občinske takse pa more vsaka politična občina izterjati od strank zakonitim prisilnim potom na podlagi tozadevnih določil občinskega reda.

V primeru, da občina tekom treh let po zapadlosti plačila občinske takse ne izterja, izgubi občina tozadevno pravico.

Občine nikakor ne smejo pobirati od strank drugih pristojbin, razen samo po banski upravi dovoljenih občinskih taks. Ako pa izvrše občinski organi na prošnjo in korist stranke uradna pravila, ali če stranka sama zakrivi ali povzroči uradovanje, ali ga morda celo povzroči z nagajivim ravnanjem, mora stranka plačati občini stroške za izvedence, v primeru, da niso le-ti občinski uslužbenci, ter na zahtevo prič le-tem tudi gotove in potrebne izdatke.

Vse pritožbe zoper odmero občinskih taks, višine stroškov za izvedence in odškodnine pričam je vlagati tekom 14 dni po obvestitvi na pristojni občinski svet, oziroma občinski odbor; zoper odločbo le-tega pa je dovoljena pritožba tekom nadaljnjih 14 dni po obvestitvi na kraljevo bansko upravo v Ljubljani, katere po lastnem prevdanku odloča o stvari končno veljavno.

Pritožbe proti odmeri občinskih taks nimajo odločilne moči.

Po obeh občinsko-takasnih tarifah sme vsaka politična občina Dravske banovine pobirati tudi občinske takse za prostovoljne sprejeme naših državljanov v svojo domovinsko zvezo, in sicer v znesku od 100 do 500 Din za osebo; za zagotovitev sprejema tujega državljana v svojo domovinsko zvezo pod pogojem, da si le-ta pridobi naše državljanstvo, pa občinsko takso v znesku od 100 do 1000 Din za osebo.

V primeru, da sledé po tozadevnih določilih domovinskega zakona prostovoljno sprejetemu našemu državljanu ali v drugem primeru tujemu državljanu, ki mu je bil pogojno zagotovljen sprejem v občinsko zvezo, v novo domovinstvo tudi njegovi družinski člani, t. j. žena in otroci, ne sme skupna rodbinska taksa presegati štirikratne občinske takse za eno osebo.

Najenostavneje in najsigurneje za vsako politično občino je, da pobira od strank te »domovinske občinske takse« ob priliki vročitve tozadevnega občinskega odloka.

Ako si pa tuj državljan po določilih državljanskega zakona našega državljanstva ne pridobi, mora občina tujemu državljanu vrniti že plačano občinsko takso.

Nadalje smejo mestne občine Dravske banovine pobirati občinske takse v izmeri od 500 do 5000 Din za podelitev meščanskih pravic, oziroma meščanskih časti našim državljanom.

Po banski upravi dovoljene občinske takse za prostovoljni sprejem ter zagotovitev sprejema v domovinsko zvezo in končno za podelitev meščanskih pravic pa sme občinski svet, oziroma občinski odbor v posameznih primerih predpisovati tudi po prosti volji, toda nikakor ne v višjih ali nižjih zneskih, kot so tozadevne občinske takse, določene po zgoraj navedenih tarifah.

(Nadaljevanje prihodnjič)

Iz Županske zveze v Ljubljani

Zapisnik

I. rednega občnega zbora Županske zveze v Ljubljani, ki se je vršil v soboto, dne 7. januarja 1933 v veliki dvorani Zvezde.

(Konec)

V preteklih dneh ste dobili v roke list »Samouprava«, ki je glasilo Županske zveze. S tem se je izpolnila velika želja mnogih naših članov in tudi nas samih, ker bo list mnogo pripomogel k razširjenju in k poglobitvi naše organizacije. Z listom hočemo pomagati predvsem našim občinskim upravam pri njihovem težkem delu, hočemo pa tudi vzbuditi zanimanje v širših krogih našega prebivalstva za delo v naši Samoupravi, da ne bo širša javnost poznala to delo le ob času volitev in osebnih bojev, temveč da bo spoznavala vedno velik pomen dela v občinah in tudi vse njegove težkoče in neprijetnosti. Čim več odmeva bo našel list v javnosti, čim več podpore pri občinah, tem boljši bo in tem bolj bo služil svojemu namenu. Izreči moramo tu iskreno zahvalo g. banu dr. Marušiču, ki je materijalno in moralno podprl to naše delo.

S tem sem Vam podal hitri pregled našega dela, ki smo ga izvršili v prvem letu, ne da bi našteval vse one podrobnosti, ki jih zahteva organizacijsko delo. Storili smo, kar je bilo mogoče, toda še več dela nas čaka v bodočnosti. Želeli bi samo bilo, da se vse občine brez izjeme oklenejo svoje organizacije, da vse občine brez izjeme, zlasti pa naše večje občine — predvsem mesta in trgi — aktivno sodelujejo pri tem delu, da povzdignemo našo samoupravo do one popolnosti, ki bo res uslužila narodu in državi.

Tajniško poročilo je bilo od vseh navzočih sprejeto z dolgoletnim odobravanjem.

Predno pa se je začela debata o tajniškem poročilu, je odbor za sestavo resolucije predložil isto zborovalcem, ki so jo z dolgoletnim in viharnim odobravanjem soglasno sprejeli.

Po viharju odobravanja, ki se s soglasnim sprejetjem te resolucije dolgo ni polegel, se je razvila dolgoletna in jako živahna debata. Med ostalimi je izrazil g. Laib Joško iz Ptujca željo, da bi se v bodoče tajniška poročila že prej razdelila med zborovalce, ker bi se na ta način omogočila temeljitejša razprava. Nadalje je priporočal, naj bi se prispevki za stanarine učitelstvu osnovnih in meščanskih šol finansirale preko banovinskih uprav po ključu, ki bi ga davčne uprave predpisale posameznim občinam, kakor n. pr. prispevek za Irgovske zbornice, ker bi bilo s tem županom in občinam olajšano delo. Pohvalil je končno delo odbora županske zveze, ker je osnoval po vseh srezih pododbore.

Tajnik Zveze gospod dr. Riko Fux je prosil, naj bi pododbori obveščali Župansko zvezo o vseh svojih ukrepih in svojem delovanju, razložil navzočim razmerje med pododbori ter glavnim odborom Županske zveze, podal podrobna

Pojasnila o komasaciji občin, o novem občinskem zakonu, kakor tudi o zakonu o naknadnih in izrednih kreditih, ki je zelo obremenil lastnike novih hiš, o ribiškem zakonu itd., končno pa je predlagal še naslednjo resolucijo:

1.

Župani Dravske banovine, zbrani na občnem zboru Županske zveze v Ljubljani dne 7. januarja 1933, ugotavljajo, da so postale finančne neprilike občin Dravske banovine zaradi velike gospodarske krize, ki povzroča velik izpad davkov, nevzdržne ter ne morejo več prenesti nobene večje obremenitve, ki bi jo prinesli eventualni novi zakoni, ne da bi se jim istočasno nakazali za to primerni dohodki.

2.

Ugotavljajo, da občine le z največjo težavo plačujejo zakonito določeno stanarino in kurjavo učitelstvu ter pozivljejo merodajne faktorje, da delujejo na to, da prevzame to breme država sama.

3.

Pozivljajo kraljevsko vlado, da čim prej predloži Narodni skupščini zakon, s katerim se ureja razmerje med državnimi in samoupravnimi financami, tako občine lahko računajo s stalnimi dohodki za svoje proračunske potrebe.

4.

Z zakonom o naknadnih in izrednih kreditih k proračunu državnih dohodkov in izdatkov za l. 1932—1933 odnosno glede izredne doklade na neposredne davke, ki je dobil veljavo dne 26. decembra 1932, se je globoko poseglo v obdavčenje novih zgradb, ki so uživale zakonito zajamčene ugodnosti. Povišana davčna stopnja za nove zgradbe pomeni veliko breme za vse one lastnike novih hiš, ki so z velikimi bremenami in z veliko požrtvovalnostjo sodelovali pri reševanju stanovanjske krize. Ugotoviti moramo, da država sama ni niti najmanj pospeševala reševanja stanovanjske krize ter je počivalo vse to breme na malih ljudeh, ki so zidali na podlagi zakonito zajamčene oprostitve davkov. Predpisi tega zakona pomenijo hud udarec za vse one, ki so zidali nove hiše. Zaradi novih bremen bo opešala stavbna podjetnost, stanarine se ne bodo znižale in posledica bo še večja brezposelnost in še večja nezadovoljnost naroda. Pozivamo zaradi tega vse merodajne faktorje, da delajo na to, da se ti predpisi prej omenjenega zakona takoj ukinejo.

Resolucija je bila soglasno sprejeta.

Po vsesplošnem burnem in dolgotrajnem odobravanju se je razvila dolgotrajna in mestoma jako živahna debata.

Župan g. Goričan iz Višnje vasi je prosil Župansko zvezo za posredovanje, da bi za izvrševanje del prenešenega delokroga, ki ga opravljajo sedaj občinski uslužbenci, tudi druge oblasti prispevale proporcionalno.

V nadaljnjo debato sta med ostalimi posegla predvsem župan Celar iz Mirne ter Jenko iz Vodice.

Z ozirom na izraženo željo, naj se odpro meje za naš izvoz, je minister g. Pucelj izjavil, da se naša vlada trudi na vse načine, povečati naš izvoz, žalibog pa da je to odvisno tudi od sosednih držav, ki zapirajo meje uvozu vseh držav, ne samo naše, ter dovoljujejo le uvoz določenih kontingentov. Popolnoma se strinja tudi z izvajanjem govornikov glede obremenjevanja občin po nekaterih zakonih, sprejetih po 6. januarju, n. pr. šolski zakon. Žalibog pa sega več teh zakonov v področja več ministrstev, katerih interesne sfere se križajo tako, da so izpremembe gotovih zakonov onemogočene. Treba pa je tudi malo potrpljenja, kajti poprava zakona se ne more izvršiti tako hitro, kol bi bilo želeli. Pri pregrupaciji občin je treba paziti predvsem na to, da se ustvarijo občine, zmožne vršiti socialne, gospodarske in kulturne naloge. Pri tem interesi posameznikov ne smejo priti do veljave, pač pa le resnične koristi splošnosti, napraviti je treba gospodarsko zaokrožene občine, pri čemer pa je seveda upoštevati geografski položaj. Opozoril je navzoče zborovalce, da je izmed 50 milijonov dinarjev naknadnih kreditov za podpiranje brezposelnosti določenih za Dravsko banovino 6,200.000 Din in sicer za občinske reveže Din 400.000—, za

brezposelne strokovne delavce 1.800.000.— Din ter 4.000.000.— Din za javna dela, katere bo banovinska uprava razdelila po srezih. Mnenja je, da je bolje porazdeliti to na več manjših del v različnih krajih, kot pa na večja dela na enem kraju.

Izdanih je bilo tudi 10.000 četrtinskih prevoznic za živila, katerih prva skupina je bila že dostavljena ministrstvu za socialno politiko, ki jih je 250 natakazalo Banski upravi v Ljubljani. Občine pa naj ukrenejo sedaj svoje korake ter sporoče Banski upravi, koliko jih bodo rabile.

Debata, ki se je fikalna vseh perečih vprašanj, je bila jako dolgo trajna, oglasili so se med ostalimi gg. Drogenik, Tomc, Zdravič, Goričan, Rivold, Ažman in drugi.

Tajnik gospod dr. Fux Riko je podal izčrpno blagajniško poročilo, preglednik računov, g. župan Piric iz Kranja pa je predlagal, ker so bili računi v najlepšem redu, absolutorij celokupnemu odboru.

Pri naslednji točki dnevnega reda — volitvah — je bil izvoljen dosedanji odbor:

Predsednik: Babnik Valentin, župan iz St. Vida,

I. podpredsednik: g. dr. Dinko Puc, župan ljubljanski,

II. podpredsednik: g. dr. Gorišek Milan, župan iz Sv. Lenarta.

Na novo sta bila izvoljena v odbor Lajovic Fran, predsednik hliškega pododbora Županske zveze, ter g. Zihner, predsednik gornjegrajskega odbora.

Pri slučajnostih so se obravnavale želje, težnje ter bremena naših občin, glede katerih bi naj posredovala Županska zveza na merodajnih mestih, besedi so se oglasili gg. župani Ažman, Bulc, Hafner, Kopač, Goričan itd.

Dobro obiskan I. občni zbor Županske zveze je v najlepšem soglasju zaključil predsednik ob 14.15.

Tečaj za občinske uradnike v Somboru. Kr. banska uprava Dunavske banovine je jeseni 1932 otvorila tečaj za vojvodinske občinske uradnike. Tečaj se vrši v Somboru, traja 6 mesecev ter je namenjen izpopolnitvi strokovnega znanja občinskih uslužbencev, ki imajo 8 razredov gimnazije ali temu slično izobrazbo. Tečajniki bodo morali polagati izpit vsake tri mesece. — Predmeti pouka in izpitov so: 1. Upravno-pravna vprašanja (osnove javnega prava, policija, socialna politika, zdravstvena, verska in prosvetna uprava). 2. Občinska uprava in finance. 3. Finančna uprava, davki in take. 4. Oblasna uprava. 5. Kazensko pravo v glavnih obrisih. 6. Civilno pravo v glavnih obrisih. — Pozdraviti moramo ustanovitev takega tečaja in je le želeli, da se tudi po drugih banovinah, in ne najzadnje v Dravski banovini, osnujejo slični tečaji. Organizacijo takih tečajev bi pri nas pri zadovoljvem zanimanju lahko prevzela Županska zveza. Sicer pa se k temu vprašanju v zvezi z vprašanjem strokovne izobrazbe naših občinskih uslužbencev vobče, še povrnemo.

Na spomenico Županske zveze v zadevi učiteljskih stanarin je ministarstvo financ pod br. 3436 z dne 18. januarja 1933 odgovorilo sledeče: Na zahtev pomenitoga saveza, po pitanju revizije zakona o narodnim školama i zakona o unutrašnjem upravi, u kome bi slučaju plaćanje stanarine učiteljima i izdatke za sreska načelstva i policiju, primila na sebe država, ovo Ministarstvo je mišljenja da se pomeniti zakoni moraju izvršavati sve dok se ti zakoni ne izmene. G. Ministar finansija imaće u vidu prednje želje saveza i o njima će izvestiti Ministarski savet.

»Samoupravno gospodarstvo v Eravski banovini«. Kr. banska uprava Dravske banovine je izdala pod gornjim naslovom statistične podatke o samoupravnih financah Dravske banovine. Prav z veseljem pozdravljamo lepo knjigo, ki je pri nas prva te vrste in bo zelo dobro služila pri reševanju težkega vprašanja samoupravnih financ. Temu vprašanju bomo posvetili več pozornosti v prihodnjih številkah.

Prošnje konjenikov za oprostitev obveze za nabavo jahalnega konja morajo biti pravilno kolekovane. Na tozadevno posredovanje Županske zveze je ministarstvo financ poslalo pojasnilo, da niso take prošnje po nobenem zakonu oproščene zakonihih taks, vsled česar morajo biti pravilno kolekovane.

Vprašanja in odgovori

Vprašanje: Naša občina nima nikakih doklad na državne neposredne davke, ker krije svoje proračunske potrebščine z drugimi dohodki. Prosim pojasnila, ali je občina dolžna tudi v tem slučaju predložiti svoj proračun nadzornemu oblastvu — kraljevski banski upravi — v odobritev?

Odgovor: Da. Vsi občinski proračuni se morajo predložiti kraljevski banski upravi v odobritev. Člen 2. zakona o podaljšavi veljavnosti, izpremembah in dopolnitvah odredb dosedanjih finančnih zakonov, ki se nanaša na samoupravna telesa, z dne 31. oktobra 1929, »Uradni list« z dne 14. decembra 1929, št. 28/9, pravi: »Občinske proračune, v katerih se ne preeliminira dohodek od doklade na neposredni davek, odobruje ban ali organ, ki ga on odredi.« Iz tega izvira, da se morajo tudi taki občinski proračuni, ki so kriti z drugimi dohodki brez doklad na državne neposredne davke, predložiti kraljevski banski upravi v odobritev. — Gč.

Vprašanje: Naš župan mi je zabranil vpogled v zapisnik seje občinskega odbora, češ, da je zapisnik tajen in da nimam pravice, zahtevati vpogled vanj. Prosim, da pojasnite, ali je stališče župana pravilno.

Odgovor: V Vašem slučaju velja občinski red za bivšo Štajersko, § 44. štajerskega občinskega reda pa se glasi: »Sklepi občinskega odbora se morajo vpisovati v zapisnik, katerega morajo podpisati predsednik, dva odbornika in zapisnikar. Vsak občan ima pravico, da v zapisnik vpogleda.« Iz tega izvira, da je županovo ravnanje nezakonito. Dati Vam bi moral zapisnik na vpogled, če ste se na županstvu zato oglasili med uradnimi urami. — Gč.

Razsodbe upravnega sodišča

Upravno sodišče v Celju je pod št. A 119/32/6 z dne 12. oktobra 1932 na tožbo Brunčiča Albina, posestnika v Ljubljani, zastopanega po dr. Otonu Fellichu, odvetniku v Ljubljani, zoper odločbo kr. banske uprave v Ljubljani, z dne 25. maja 1932, št. V., 2983/1, glede gradbenega dovoljenja, brez javnega naroka, katerega sta se stranki odrekli, v nejavni seji razsodilo tako-le:

Na tožbo se osporavani upravni akt radi nedostatnega postopanja razveljavi.

Razlogi

Mesno načelstvo v Ljubljani je z odlokom z dne 12. aprila 1932, II. No. 8167, odklonilo prošnjo Brunčiča Albina, posestnika v Ljubljani, Resljeva cesta 28, za naknadno stavbno dovoljenje napravljenega konjskega hleva, ker stoji hiša z dvoriščnim poslopjem v odprtem sistemu ob zelo prometni Resljevi cesti, kamor konjski hlev že iz estetskih ozirov ne spada, in ker bi se iz njega razširjal znan oster smrad po vsej okolici in bi nudil zlasti v poletnem času kotišče silnih muh in drugega mrčesa, ki je nosilec raznih bolezni.

Zoper ta odlok se je Brunčič pritožil na višje upravno oblastvo, ker sta tehnični in zdravstveni izvedenec izjavila, da odgovarja stavba gradbenim predpisom in da s stališča zdravja in higijene ni ugovarjati obstoju hleva in da se v predhodnem postopku ni ugotovil nikakršen estetski nedostatek. Kr. banska uprava je to pritožbo z odločbo z dne 25. maja 1932, V. No. 2983/1, zavrnila in sicer iz razlogov prvostopnega odloka.

Zoper to odločbo je Brunčič Albin dne 9. junija 1932 in torej v odprtem roku vložil tožbo na upravno sodišče. V tožbi navaja, da toženo oblastvo v postopanju, ki se je vršilo, ni vpoštevalo predpisov postopka in ni pravilno uporabilo zakona ali zakonite uredbe, kajti

1. osporavana odločba se sploh ne dotakne niti ene pritožne točke, kar nasprotuje §§ 108 in 109 z. u. p.;

2. pri predpisanem lokalnem ogledu se ni ugotovila nobena činjenica, radi katere bi se smelo kršiti fožilcu tako iz § 32 novega gradbenega zakona, kakor iz § 43 stavbnega reda za mesto Ljubljana izvirajočo subjektivno pravico, da si na svojem zemljišču postavi hlev za konje in ga kot lastnik uporablja; o estetskih ozirih sploh ni bilo govora in se torej z njimi tudi ne more utemeljiti odklonitev stavbnega dovoljenja, a kar se zdravstveno-higijenskih razlogov tiče, je pa zdravstveni izvedenec ravno nasprotno ugotovil, da s stališča zdravja in higijene ni ugovarjati obstoju hleva.

Pri presoji tožnih točk je upravno sodišče nastopno preudarjalo:

Po § 89 novega gradbenega zakona se mora o prošnji za gradbeno dovoljenje izvršiti komisijski ogled na licu mesta, pri čemer je zaslišati vse interese. Po § 70 zakona o upravnem postopku se mora dati strankam prilika, da oživotvorijo in zaščilito svoje pravice in pravne koristi. V ta namen se mora vsaki stranki dati prilika, da se izjavi o trditvah in izvedenih dokazih, bodisi da so se le ti izvedli na ustni razpravi sami, bodisi izven nje. Odlok gradbenega oblastva se sme opirati torej le na tako stanje stvari, glede katerega se je stranki dala prilika, da ga zazna. V kolikor je za ugotovitev stanja stvari treba strokovnega znanja, s katerim odločujoči predstavnik gradbenega oblastva sam ne razpolaga, se morajo pritegniti izvedenci, kar velja zlasti tudi v vprašanih gradbenotehniške in arhitektonske narave ter v vprašanih javnega zdravstva. Odločba se mora seveda tudi skladati z izvedeniškimi mnenji, s katerimi so se ocenile činjenice, važne za odločbo in ugotovile odločilne dejanske okolnosti.

V danem slučaju uradni tehnični izvedenec ni navedel nobenih činjenic, ki bi z gradbenotehniškega vidika nasprotovale podelitvi zaprosenega gradbenega dovoljenja, marveč je navedel le nekaj potrebnih spopolnitev, ki bi se morale sprejeti kot gradbeni pogoji v gradbeno dovoljenje. O estetskih ozirih se pri komisijski razpravi sploh ni razpravljalo in Brunčiču Albinu tudi ni dala prilika, da še pred odločanjem zazna za estetske pomisleke, na katere opira gradbeno oblastvo odklonitev prošnje. Dalje je uradni zdravstveni izvedenec ob priliki komisijske razprave izrečno poudarjal, da s stališča zdravja in higijene ni zadržkov, ako se bo lastnik držal predpisanih gradbenih pogojev in skrbel za snago v hlevu in na dvorišču. Na osnovi takega stanja stvari gradbeno oblastvo nikakor ne bi smelo odkloniti zaprosenega gradbenega dovoljenja iz estetskih razlogov in radi zdravstvenih ogroženj. Ako je odločujoče oblastvo imelo kake pomisleke iz estetskih razlogov, bi morale zahtevati spopolnitev izvedeniškega mnenja ali pa glede tega vprašanja pritegniti drugega izvedenca; na isti način bi morale odločujoče oblastvo postopati, če je smatralo mnenje zdravstvenega izvedenca za nepopolno ali očitno nepravilno. Prizadetim strankam pa bi se morala dati prilika, da zaznajo za spopolnjeno, odnosno novo, a morda nasprotujoče izvedeniško mnenje.

Dasi se je ta nedostatek v postopku prvostopnega upravnega oblastva grajal v pritožbi na kr. bansko upravo, se le ta pri rešitvi pritožbe sploh ni ozirala na to pritožno točko, marveč je osporavani prvostopni odlok potrdila iz razloga prvostopnega odloka. Tudi kr. banska uprava se je pri rešitvi pritožbe opirala na gradbenotehniško mnenje, glede katerega se tožitelju ni dala prilika, da se o njej izjavi. Ti nedostatki v postopanju so bistveni, ker otežkočijo tožitelju, da oživotvori in zaščiti svoje pravice in pravne koristi ter je zbog tega moralo upravno sodišče na tožbo osporavani upravni akt kr. banske uprave razveljaviti radi nedostatnega postopka.